

„Nehezen teszek különbséget munka és szórakozás között”

Kis Andrea, egy igen tehetséges fiatal, több nemzetközi design verseny és elnyert díj után jelenleg az USA-ban, a Utah State University-n tanul pszichológiát. Mindemellett ő a Kockalendár megalkotója, ami miatt eddig négy nemzetközi elismeréssel is büszkélkedhet. Pár éve pedig beindította saját designer webshopját is.

■ VERES-KISS ANIKÓ, 2016.

Ha jól tudom, az Informatikai Karon végezte a tanulmányait. Hogy-hogy később a designer munka mellett a pszichológia irányába indult el?

Igen, az Informatikai Karon tanultam, illetve van grafikus végzettségem is. Az IK-s irányt a szüleim jelölték ki számomra, ők meg voltak győződve arról, hogy ha nem matematikus vagy programozó leszek, akkor nincs értelme az életnek. Ehhez mérten kora gyermekkoromtól fogva igen komolyan vették ilyen irányú tanítástomat - az első játék programjaimat talán 8-9 évesen

írtam. Ezek után nem adtak sok választást az egyetemi jelentkezésnél sem. Ugyan az első szakomon tanultak egyes részeit tudtam élvezni, mivel nagyon szeretek tanulni és végtelenül kíváncsi vagyok az új dolgok iránt, de összességében nem voltam elégedett azzal, amit ott tapasztaltam. Kicsivel több, mint két évvel ezelőtt pedig úgy döntöttem, hogy engedek a bennem lévő vágyakozásnak és beiratkoztam az egyetem pszichológia képzésére. Igazat megvallva ez volt az, ami már tizenéves koromtól fogva érdekelt, így a kérdés nem az volt, hogy elkezdem-e a képzést, csupán az, hogy mikor. Az informatikai jellegű tudásom egyes ré-

szeit ma is aktívan használom, a gyerekkori alapok tehát nem vesztek el és össze tudom kapcsolni a legkülönbözőbbnek ítélt tudományterületeket: tudományos szinten és a saját életemben egyaránt. Például a pszichológián belül, rengeteg olyan határterület van, ami izgalmas átfedéseket mutat korábbi tanulmányaimmal; elég csak a mesterséges-intelligencia kutatásra gondolni vagy a marketingpszichológiára, ami az aktuális érdeklődésem egyik gócpontja.

Milyen tapasztalatai vannak a Debreceni Egyetemen, illetve a Utah State University-n?

Az egyetemi létet egyébként mindennél inkább élvezem (különösen a pszichológia tanszéken és a Utah State University-n tapasztaltakat), kora gyermekkoromtól fogva ezt tekintem természetes légkörömnek, hiszen édesapám is professzor volt és magam is tudományos pályán szeretnék elhelyezkedni. Persze ez nálam egy igen fluid és nem-lineáris folyamat, mivel gyakran változik az érdeklődésem és ehhez mérten a szakmai elképzeléseim is folyamatosan alakulnak.

A Debreceni Egyetem egyik nagyon nagy előnye, hogy remek nemzetközi kapcsolatrendszerrel rendelkezik szinte minden kar. Így jelenleg az ISEP nevű csereprogram keretei között az USA-ban folytatom a tanulmányaimat. És hogy miért éppen itt? Leginkább azért, mert nagyon régen vágytam már az amerikai felsőoktatási rendszer testközelű megismerésére. Az itteni felsőoktatási rendszer nagyon sok téren igen más, mint az otthoni és én sok szempontból jobban kedvelem. Tanulmányi téren - részben ennek köszönhetően - rengeteget fejlődtem. A nyelvet ugyan második anyanyelvként beszélem, mert kora gyerekkoromban a szüleimmel Angliában laktunk (ekkor sajtóztottam el édesanyám határozott segítségével), így ez nem jelentett különösebb kihívást, de a szociális folyamatok és pszichológiai terminusok rengeteg újdonságot tartogattak, hiszen az itteni oktatásban más a tananyagok megközelítése és a tárgyak logikai felépítése. Szakmai szempontból szintén hihetetlenül érdekes mindaz, amit itt tapasztalok, hiszen a marketing sok szempontból otthon még gyerekcipőben jár és persze az üzleti alapokat taglaló tantárgyam is rengeteg új ismeretet adott.

A hosszú távú jövőt külföldön képzeli el?

Már hosszú évekkal ezelőtt is fontolgattam egy amerikai egyetem meglátogatását és úgy tűnik a várakozásaim beteljesedtek és sejtésemhez mérten valóban inspirálóan hat rám ez a környezet. Természetesen gondolkodunk a külföldi jövőn, mivel a férjem programozó, így ő bárhol tud dolgozni, az én kutatási aspirációim itt teljesen más irányba alakulhatnak, mintha otthon maradnék. A majdani visszatérés a terveink között szerepel, de a végleges döntés meghozatala előtt haza fogunk menni egy kis időre, hogy átgondoljuk lehetőségeinket. Elképzelhető, hogy egy kis pihenés után sokkal nagyobb kalandok után nézünk, s inkább a digitális nomád életforma mellett döntünk.

Jelenleg nagyon jól érezzük magunkat Amerikában, a táj gyönyörű, s alföldi gyerekek létemre hegyek között élni hatalmas

örömet jelent a magassági betegség kellemetlen tünetei ellenére is. Az emberek kedvesek, a kultúra befogadó (tudom, ezen sokan vitatkoznának velem) és nem utolsósorban rengeteg lehetőség kínálkozik.

Mit szokott csinálni szabadidejében?

Nehezen teszek különbséget munka és szórakozás között; éppen ezért egészen sokáig azt hittem, hogy én soha nem dolgozom és ezért kevesebbet érek, mint mások. Azóta megértettem, hogy valójában nem nagyon volt olyan időszak, amikor ne lett volna munkám, csak nem annyira tradicionális keretek között, mint az megszokott. Elmondhatom, hogy a munkám a hobbim, hiszen pl. a design, a kutatás, az írás vagy éppen a rendezvényszervezés mind-mind valamilyen módon kapcsolódik a munkámhoz. Nagyon jó érzés az, hogy mindezeket meg tudom osztani a barátaimmal, ismerőseimmel és persze a férjemmel. Ezekon kívül szívesen csinálom bármit, ami az épp aktuális kíváncsiságomat képes kielégíteni, de a régi hobbikat sem felejttem el, mint például az asztali szerepjáték, az utazás és olvasás, érdekel a politika és a tudomány számos ágazata. Amit eddig nem említettem, hogy nagy szerepe van az életnek az írásnak, ami mindig része volt az életnek, természetesnek érzem, hogy írok arról, ami érdekel, ami fontos. Az érdeklődőknek sokszor egyszerűbb ezeken az írásokon keresztül bemutatni magam vagy a munkámat. Három saját blogot működtetek szabadidőmhöz mérten (egy kutatással kapcsolatos, egy szakmai és egy személyes blog). Eddig több helyen jelentek meg vendégszerzőként publikált írásaim (pl. a néhai Enspire design magazin, a Mosaic Online vagy a DAKLE honlapján), valamint szakpublikációm és novellám is. Régebben, amíg a líra kötött le, nagyjából félezer verset írtam.

Mi az, amire elégedettséggel gondol vissza?

Ez nagyon változó. Van, hogy épp egy munkámra vagy írásomra vagyok a legbüszkébb, aztán jön valami más, a figyelmem tárgya ilyen téren is nagyon gyorsan változik. Az utóbbi nagyjából három évem igen aktív volt, szinte állandóan mozgásban voltam. Négy nemzetközi díjat hoztam haza, bekerültem az első Templeton programba, elnyertem egy teljesen finanszírozott egyetemi félét Amerikában, amihez a MATEHETSZ jóvoltából utazási ösztöndíjat is kaptam. Számomra ezek igen új dolgok, az első ilyen megmérettetések előtt nem éreztem magam képesnek hasonló célok elérésére, lényegesen visszahúzódbb

voltam és komoly nehézségeim voltak a szocializáció terén is. Így amire a legbüszkébb vagyok, az a folyamatos változás; az átalakulás képessége, ami egyben nagyon gyors ütemű fejlődést is jelent. Azt remélem, hogy képes leszek a továbbiakban is olyan ütemben és irányba fejlődni, ami számomra és a közvetlen, illetve tágabb értelemben vett környezetem számára is pozitív változásokat hozhat.

Az első nemzetközi design versenyeken való sikeres szereplés után sok kérést és megkeresést kaptam, amelyek alapján úgy tűnt, igény lehet az alkotásaimra. Eleinte csak ezen igények kiszolgálása volt a célom; kellemő kihívást láttam az online boltom népszerűsítésében és az ügyfeleimmel való kiváló kapcsolat kialakításában. Az első visszajelzések között volt, aki arról írt, hogy milyen boldoggá tudta tenni valamelyik barátját vagy családtagját a megvásárolt termékkel, de olyan is akadt, aki iskolában tanít és a gyerekeknek mutatta be a Kockalendárom egyik példányát a művészet és praktikum keveredésének példaként. Megannyi érdekes, szívesen szóló történetet kaptam vásárlóimtól és az ő örömeik rám is hatottak. Ma már nem csak az igény kiszolgálása a célom, mert hiszem, hogy minden tevékenységemmel valamilyen módon társadalmi célokat szolgállok, s a webshopomat is ennek szeretném egyre inkább alárendelni. A kedvenc alkotásom sosem állandó, mindig változik, de a Kockalendár örök kedvenc marad, eddig minden évben dolgoztam a tökéletesítésén és ez várhatóan így lesz ezután is. Jelenleg 4-5 különböző design tervén dolgozom, amelyek elkészültük után játékok lesznek. Máris nagyon szeretem mindegyiket.

Vannak publikus jövőbeli tervei?

Terveim mindig vannak tucatjával, ebből most két fő csapásvonal látszódik kirajzolódni. Egyrészt szeretnék a vállalkozásomhoz visszatérni és kipróbálni, hogy teljes munkaidőben mi mindent tudnék megvalósítani. Másrészt viszont szeretnék továbbtanulni és a PhD-m megszerzésére fókuszálni. Mivel itt a „gender studies” szakirányhoz kerültem különösen közel, erre Magyarországon a CEU mesterképzésén lenne lehetőségem. Ez a belső szakmai vita azonban még nem eldöntött, mert az otthoni mentorom által közelebb állok a marketingpszichológiához, s nemrégiben meghívtak a Bolognai Egyetem egyik vonatkozó képzésére is. A lehetőségek száma több, mint a határozottságom mértéke, de remélem, hogy hamarosan megtalálom, hogy éppen most hol volna leginkább helyem.